

Hejsek 7

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXXVII březem 2022

Pejsek štěká. . .

Haf! Haf! Haf!

Znovu štěkám našemu oddílu vše nejlepší ke 44. narozeninám, a zároveň gratuluji Aničce k výhře v půlročním bodování! Takový krásný hrneček by chtěl každý.

Taky mezi námi vítám nové Vpředáky, kterými se složením slibu v rokli Úmluvy stali Madlenka, Olík a Ráchel! (a s nimi také Julču, která se za námi vrátila ze svého německého dobrodružství).

A doufám, že jste si všichni pochutnali na palačinkách aspoň tak jako já — ještě teď se celý oblizují, mňam mňam.

Haf! Haf! Haf!

Pokud jste byli zvědaví, co že nás to v březnu čeká

za výpravu, tak teď už je jasno — budeme cvičit divadlo!

Divadelní festival se blíží, práce na scénáři jsou v plném proudu, nejvyšší čas oprášit herecké dovednosti. Věřím, že se nám opět představení velmi vydaří, tak jako v posledních několika letech.

Haf! Haf! Haf!

Pozor, ohledně termínu festivalu to teď vypadá spíš na 14. — 15. 5., ale ještě není nic jisté. Kvůli tomu jsme museli přistoupit k tomu, že o Štítek táborníka zabojujeme až v termínu červnové výpravy.

Haf! Haf! Haf!

Během jarních prázdnin (jak Prahy 1—5, tak 6—10) probíhají schůzky v časech

16.30—19.00 tak jako oddílovky.

Etapy nás ale nečekají, spíš si zahrajeme něco venku či nějaké deskovky uvnitř, atmosférou většinou připomínají spíše čaje. A pokud na prázdniny někam odjízďte, ohledně bodování nezoufejte, body za-

počítáme spravedlivě — za obě schůzky dohromady může každý získat maximálně 5 bodů.

Haf! Haf! Haf!

V březnu slaví narozeniny Olík, Ondra, Ráchel a Pórek. Všechno nejlepší!

Haf! Haf! Haf!

Co budeme dělat my větší?

1. 3.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
8. 3.	Jarňáková schůzka	(16.30—19.00)
15. 3.	Jarňáková schůzka	(16.30—19.00)
22. 3.	Družinové schůzky	
	mladší a střední:	(16.30—18.30)
	starší:	(18.30—20.30)
25. — 27. 3.	Divadelní výprava	
29. 3.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
1. 4.	Čaj	(16.00—19.00)
5. 4.	Družinové schůzky	

A dále?

14. — 18. 4.	Velikonoce	
13. 5.	Čaj	
? 14. — 15. 5.	Netradiční divadelní festival Čtrnáctky	
10. — 12. 6.	Štítek táborníka	

Štěně štěká...

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Společně z březnem začíná i jaro a to je ideální čas na to vyrazit na víkendovou výpravu, kde se nejen půjdeme podívat, jak se probouzí jaro, ale budeme i cvičit divadlo na divadelní festival, tak si nezapomeňte výpravu zapsat do kalendáře.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Máme nový termín Štítku táborníka. Abychom se zvláli připravit na divadelní festival a užili si Štítek společně s velkým oddílem, vydáme se na výpravu až v termínu 10. — 12. 6.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Na výročce jsme zdárně oslavili narozeniny oddílu, vyrobili a nazdobili spoustu palačinek a podívali se na krásy Malé Ameriky a Karlštejna.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

V únoru jsme úspěšně dořešili detektivní případ a hned dostali další týkající se vykrádání klenotnictví v Mrákotíně. Už jsme mu na stopě, tak snad ho brzy rozlouskneme a kdo ví, co nás bude čekat dál.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Co budeme dělat my menší?

3. 3.	Schůzka	(17.00—18.30)
24. 3.	Schůzka	(17.00—18.30)
25. — 27. 3.	Březnová výprava	
31. 3.	Schůzka	(17.00—18.30)

A dále?

1. 4.	Čaj	
17. — 18. 4.	Velikonoční výprava	
13. 5.	Čaj	
? 14. — 15. 5.	Netradiční divadelní festival Čtrnáctky	
10. — 12. 6.	Štítek táborníka	
4. — 10. 7.	Tábor	

Štěně

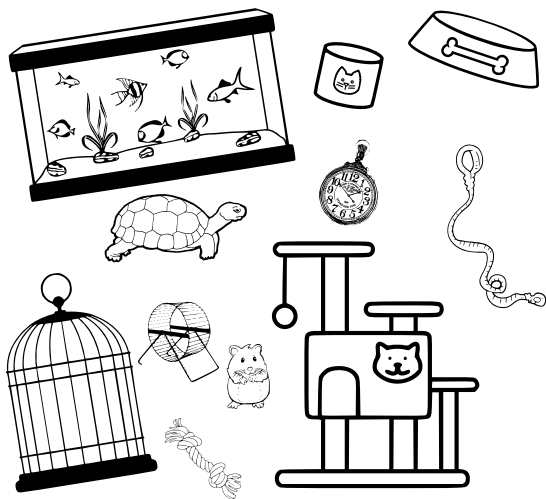
Nelahozeves

Na březnovou víkendovou výpravu se vydáváme pokaždé někam jinam, proto zde nelze mluvit o tradičním místě. Letos se vydáme jenom kousek za Prahu do Nelahozevsi, tak si zde povíme trochu něco o ní. Nelahozeves je obec severně od Prahy blízko Kralup nad Vltavou a je známá především jako rodiště hudebního skladatele Antonína Dvořáka. Do historie obce nebudu příliš zabíhat a zmíním jen několik zajímavostí. Své jméno získala Nelahozeves nejspíše od dávného zakladatele Nelahoda. Je ale možné také to, že jde o hovorovou zkratku pro „nenalezenou“ ves. Nejstarší dochovaný písemný doklad o existenci Nelahozevsi pochází z roku 1352, kdy zde byl postaven kostel sv. Ondřeje.

Asi tím nejzajímavějším, co lze v Nelahozevsi navštívit, je zámek a zámecké zahrady. Tam se snad během výpravy vydáme na výlet. Zámek pochází z roku 1553 a začal ho budovat Florian Gryspek z Gryspachu, oblíbenec Ferdinanda i dalších dvou císařů. Ten na zámku vytvořil velkou knihovnu a často zde hostil různé filozofy a básníky. A co plánujeme dělat v Nelahozevsi my? Kromě návštěvy zámku nás čeká spousta her, možná trochu cvičení našeho divadla na divadelní festival a spousta dobrého jídla, které si společně uvaříme. A co dalšího ještě? To už se nechte překvapat.

Krádež papouška ve zverimexu

Z mrákotínského zverimexu byl ukraden vzácný papoušek kakadu! Naštěstí ale pachateli něco na místě činu vypadlo z kapsy. Zkus si prohlédnout předměty a zvířata z místa činu a rozhodnout, co mezi ostatní věci ze zverimexu nepatří, a co tedy patří zloději. To by nás k němu mělo dovést. Poradím ti, že ve zverimexu prodávají zvířata a potřeby pro zvířata, tedy jídlo, hračky, misky atd. Odpověď buď řekni vedoucím na schůzce, nebo ji pošli přes e-psa na *vpr.red/e-pes*.

Výroční výprava

Den po oddílových 44. narozeninách jsme se vydali je pořádně oslavit. Sešli jsme se na Hlavním nádraží. Společně s velkými Vpředáky a bývalými členy oddílu nás bylo opravdu hodně. Z nádraží v Srbsku jsme vyrazili směrem k roklí Úmluvy. Na louce jsme si zahráli hru. Bylo potřeba zachránit a uchovat oddílové vzpomínky. My nejmenší jsme se snažili získat alespoň jejich střípky, protože naše paměť zatím nesahá tak hluboko. Nakonec jsme jich získali 18 a společně s našimi vedoucími jsme vylovili z paměti i opravdu prastaré vzpomínky. Dovedete si představit třeba Mikuldu, když začal chodit do školy? Nebo Týnu na jejím prvním táboře?

Když byly vzpomínky zachráněné, čekala nás cesta do rokle. Už samotná cesta k ní nám dávala místy zabrat, popadané stromy a kameny nám to trochu ztěžovaly. Poslední část jsme šli podle tradice se zavázanýma očima, aby její poloha zůstala tajná. Vykopali jsme listinu a přivítali mezi sebou tři nové Vpřed'áky. Pak už bylo na řadě vyhlašování výsledků. Bohužel ani jedna z letošních dvou vítězek na výpravě nebyla, ale aspoň jsme si prohlédli jejich vítězné pytlíčky.

Protože nás nejmladších jelo docela málo, měli jsme o to více palačinek. Během toho, co vedoucí smažili, vydaly se děti na obhlídku okolních týmů a zjišťovaly, co má kdo za dobroty na palačinky. Když jsme měli už všichni plná břicha, bylo na čase vydat se na nádraží. Měli jsme ještě chvíli času do odjezdu vlaku, dali jsme si tedy svačinu a zahráli si na zlého Ježidědka. Pak už jsme museli na nádraží a vyrazili zpátky domů.

Pejsek

Pozdravy z Ameriky

Milí Vpředáci,
tentokrát pro vás mám dvojčíslo za leden a únor. První dva týdny jsem s korunou proležela v Praze a musím říct, že mi nevadilo zůstat o něco déle doma. Zbytek ledna jsem si zvykala na pravou minnesotskou zimu. Rekordně nejnižší teplota, ve které jsem šla pěšky domů ze školy, to je asi kilometr, je $-26\text{ }^{\circ}\text{C}$. Myslím si, že níž už to asi nepůjde.

Po škole teď taky trávím hodně času v naší keramické dílně. Ohromně mě to baví, a dokonce už umím něco málo na hrnčířském kruhu. Minulý víkend jsme také byli ve Washingtonu DC, hlavním městě USA. Nejlepší na celém výletu bylo asi jejich metro, protože v Minnesotě neexistuje žádná hromadná doprava. Také jsem viděla Kapitol, Bílý dům a všemožné pomníky, které jsem znala z fotek. Jak se mi pomalu blíží konec mého pobytu, přestává se mi tak moc stýskat po domově. Zároveň ale vím, že až se vrátím, tak zase bude blízko tábor, který si spolu všichni užijeme!

Vaše Esterka

Ze života Mrakoplaše

výňatek z knihy Lehké Fantastično

Dvoukvítek s Mrakoplašem se hádali. Osoba, která byla předmětem sporu, seděla na své muchomůrce a se zájmem je pozorovala. Mužiček budil svým zjevem přesvědčení, že bude zapáchat přesně jako ten, kdo žije v červené prašivce, a to se Dvoukvítkovi nelíbilo.

„Ale jak to, že nemá červenou čepičku?“

Mrakoplaš zaváhal a pokusil se představit si, kam to Dvoukvítek míří.

„Cože?“ vzdal se nakonec.

„Měl by mít červenou čepičku,“ trval na svém Dvoukvítek. „Taky by měl být čistší a veselý, mnohokrát veselejší. Vůbec mi nepřipadá jako trpaslík.“

„O čem to vlastně mluvíš?“

„Podívej se mu jenom na ty vousy,“ pokračoval nezadržitelně Dvoukvítek. „Viděl jsem lepší strniště na starém kusu sýra.“

„Je patnáct čísel vysokoje a žije v muchomůrce,“ zavrčel na něj Mrakoplaš. „Samozřejmě, že je to trpaslík.“

„To tvrdí on.“

Mrakoplaš upřel oči dolů na trpaslíka.

„Omluvte nás na okamžik,“ řekl a odvedl Dvoukvítka na druhou stranu mýtiny.

„Tak, podívej se,“ procedil mezi zuby. „Kdyby měřil pět metrů a řekl nám, že je obr, taky bysme to věděli jenom od něj, ne?“

„Nemůže to být trpaslík,“ bránil se Dvoukvítek.

Mrakoplaš se podíval přes rameno směrem k malé postavice, která se promyšleně rýpala v nose.

„A co?“ prohlásil. „A co má bejt? Trpaslík, skřítek, elf, šotek, vílák, lesní mužíček — co tě žere?“

„Žádný elf,“ odporoval mu Dvoukvítek. „Elfové nosí jenom zelené barvy a mívají takové zbojnické kloboučky a na hlavičce malá tykadýlka s bambulkou. Viděl jsem je na obrázku.“

„Kde?“

Dvoukvítek se zarazil a sklopil oči. „Myslím že se to jmenovalo ‚huhly, huhly, huhly‘.“

„Jak? Jak že se to jmenovalo?“

Turista se najednou začal neobyčejně zajímat o hřbety vlastních rukou. „Velká kniha pohádkových postavicek a květinových víl pro malé děti,“ zamumlal.

Mrakoplaš se zatvářil nechápavě.

„To je kniha vo tom, jak se jim vyhnout?“

„Ale ne,“ vysvětloval spěšně Dvoukvítek. „Píše se tam, kde je máš hledat. Ty obrázky vidím, jako kdybych je měl před sebou.“ Na tváři se mu objevil zasněžený výraz a Mrakoplaš v duchu zasténal. „Byla tam dokonce i víla, která odnášela tvé zuby.“

„Cože, jen tak přišla a vyrvala ti zub...?“

„Ale ne, ty tomu nerozumíš. Já myslím ten zub, co ti vypadl. Když ti vypadl zub, tak sis ho uložil pod polštář, v noci si pro něj přišla víla a dala ti tam místo něj jeden rhinu.“

„A proč?“

„Co proč?“

„Proč sbírala ty zuby?“

„No, prostě je sbírala.“

Mrakoplaš si představil společenství podivných bytůstek, které žijí v paláci z dětských zubů. Ta představa patřila mezi obrázky, které se pokoušíte rychle zapomenout. Většinou marně.

„Brr!“ prohlásil.

Červené čepičky! Přemýšlel, jak by turistovi nejlépe objasnil, co je to za život, když žába je pro vás vítanou potravou, zaječí nora plná bobků skvělý úkryt před deštěm a letící sova tichý noční děs. Kalhotky z vydělané krtčí kůže — to zní romanticky jen do okamžiku, kdy musíte tu kůži vlastnoručně stáhnout z původního majitele, zatímco se ten malý hajzlík, zahnaný do kouta nory, zuřivě brání. A co se týče červených čepiček, každý, kdo by se vydal ráno do lesa v barevných a jasných šatičkách, by se dožil sotva svačiny. Pokud by ho něco nesežralo už ke snídani.

Chtěl Dvoukvítkovi říct: Podívej se, život trpaslíků a skřítků je ošklivý, drsný a krátký. Oni jsou taky takoví.

To všechno mu chtěl říct, ale nějak nemohl. Dvoukvítek sice toužil po tom, prohlédnout si nekonečno, ale ve skutečnosti se pohyboval v uzavřeném světě vlastních myšlenek. Říci mu teď pravdu bylo stejné jako nakopnout kokršpaněla.

„Sví ví vídl vít,“ ozval se slabý hlásek vedle Mrakoplašovy boty. Podíval se dolů. Trpaslík, který se představil jako

Vaverka, se podíval nahoru. Mrakoplaš měl skvělý talent na jazyky. Trpaslík právě řekl: „Zbylo mi doma od včerejška trochu šerbetu z čolka.“

„To zní zajímavě,“ odpověděl mu Mrakoplaš.

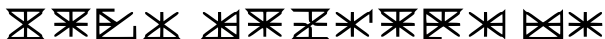
Vaverka ho znovu šťouchl do kotníku.

„Ten druhý velkej, je v pořádku?“ zeptal se starostlivě.

„Narazil na realitu a utrpěl mírný šok,“ odpověděl mu Mrakoplaš. „Nemáš náhodou doma červenou čepičku s bambulí?“

Šifry, Šifry, Šifry!

Další šifrou, se kterou jsme se sektali na táborovém pokladě, je „britská vlajka“. Zašifrovaný text vypadá třeba takto:

Šifra se jmenuje britská vlajka proto, že když dokreslíme zbytek britské vlajky, dokreslené čáry nám vykreslí zašifrované písmenko:

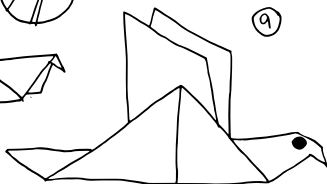
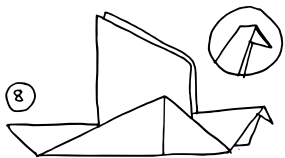
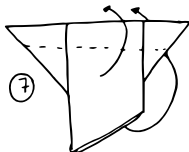
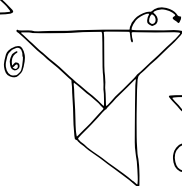
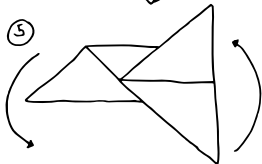
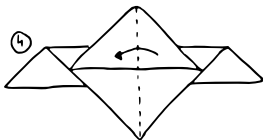
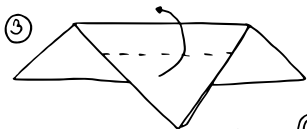
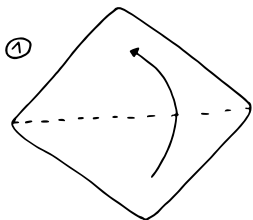

Jak je vidět z obrázku, tak zašifrovaný text je HURA FUNGUJE TO.

První paprsky jara origami

S březnovým číslem pejska přichází i další origami. Tentokrát se naladíme na příchod jara a podíváme se, jak si vyrobit z papíru ptáčka. Neváhejte a své výtvary posílejte na e-psa nebo je ukažte Tee na schůzce. Body do bodování vás určitě neminou!

V zákulisí Slovanského domu

Minule nás naše pražské toulky zavedly na náměstí Republiky do Pasáže českého designu. Jak ti z vás, co se do pasáže stavili, velice rozsáhle a přesně vypověděli našemu e-psovi, je tam plno rozličného množství všech možných i nemožných produktů z českých dílen a ateliérů.

Od nábytkových koutků přes oblečení až po rozličné množství obrazů. Aničce, Justýnce a Josefce, které v pasáži byly, gratuluji, a vy ostatní tam určitě někdy zajdete pochat se trochou českého výtvarného řemesla. Kdybyste náhodou ale neměli náladu na žádné to umění, dnešní místo je zase zcela z jiného soudku.

Dnes se totiž podíváme do vnitrobloku Slovanského domu, do kterého se dá vstoupit úplně v tomtéž rohu Senovážného náměstí. Když vyjdete na Senovážném náměstí z pasáže českého designu, stačí jen zahrnout do průjezdu vpravo a jste tam. Je tam náramně klidná atmosféra a z vysokánských platanů zaplňujících plácek dýchá tajemno a velikost. No, slovy bych vám to vysvětloval těžce, takže bude nejlepší, když tohle prostranství zažijete sami.

Vejít se tam dá buď ze Senovážného náměstí, nebo je možné sem z ulice Na Příkopě projít samotným Slovanským domem. Ve vnitrobloku sídlí také jedna kavárna, která má vícero stolů uprostřed prostoru. Bod dostane ten, který do e-psa (nebo Štěpánovi) řekne, jak vypadají přístřešky které obklopují stoly — vypadají totiž velice speciálně. Tak nashledanou příště a těším se na vaše odpovědi!

Vyslovuje se to *Lestr*

Po roce a půl studia v Leicesteru jsem se konečně dostala k napsání cestopisu. Není se čemu divit, protože zatím je studium celkem hektické. Zkusím tedy v pár řádkách shrnout, jak to tady zatím mám.

Leicester je trochu meme, jelikož je známý tím, že tu vlastně nic moc není. Až na kriminalitu, ta tady je, ale tím se úplně nedá moc chlubit. Oproti Praze je to maloměsto (asi 350 tisíc obyvatel), které se vyznačuje tím, že jen malá část je centrum a zbytek takové to typické anglické sídliště s pěknými domečky. Já taky bydlím v pěkném domečku asi 15 minut od university, mám čtyři spolubydlící a pár kamarádů hned o ulici vedle.

Leicester mě překvapil svou náhodností — působí trochu jako kdybyste vzali tržnici, obří vězení, pár kostelů a repliku gotické zvonice a náhodně je poházeli po mapě. Leicester je hrozně rozmanité město a jsou tu menšiny snad ze všech koutů světa. Jen v mojí třídě na španělštinu jsem já z Česka, dvě holky z Portugalska, dvě Indky, jedna Řekyně a pár Angličanů, aby se neřeklo. Nejsou tu ale turisté, takže aspoň tu není tak rušno.

Studuji tady španělštinu, italštinu a překladatelství. Máme asi 10 vyučovacích hodin týdně a volné pátky (jupí!), ale očekává se, že svůj volný čas trávíš studiem. Ideálně přijdeš každý den domů z university, uděláš všechny úkoly a pak si třeba pustíš film ve španělštině, přečteš italskou knížku nebo hledáš informace o kultuře. Studium je o hodně samostatnější než v Česku, kde máš o každé věci přednášku. Máme dva semestry, každý má 11 týdnů. Celý duben je volno (předtím dostaneš zadání esejů, které musíš za tu dobu napsat) a květen a červen jsou zkoušky. Moje studium jako takové má celkem čtyři roky a na konci budu mít za jménem titul BA (Bachelor of Arts). Třetí rok studia máme povinně celý v zahraničí, takže příští rok mě na podzim čeká Santiago de Compostela ve Španělsku a na jaře Bologna v Itálii.

Majda

Vedoucí starších:

Eliška: 728 467 049

Jenda: 799 790 244

Pomeranč: 720 358 010

Samara: 733 210 214

Vedoucí mladších:

Májka: 725 807 853

Sára: 728 739 631

Týna: 731 755 579

Mikulda: 721 294 254

Vydal T. O. Vpřed pro vlastní potřebu.

tovpred.ctrnactka.cz